

MOJNÁR BÉLA:

TANÍTÓ VAGY ÉS ÉDESANYA

*Ki mérte már, mennyi szeretet
hull szivedről egy vezényszódra,
míg a lázas, törpe sereget
regulázod — sorakozóra?*

*És hol a szív, ahonnan hullanak
az örömkönnyek, álmok, vágyak.
ha felegednek a kis újjak,
és elindulnak a tollszárak?...*

*Tekinteted a nagy táblán át
gyöngyös betűkön suhan haza,
otthon porontyod, nagymosás vár,
— tanító vagy és édesanya..*

*Az ablakból nézem, hogy sietsz,
kezedben kenyér, tömött szatyor,
szíved fölött egy halom füzet:
mint óriás, kék virágcsokor.*

*S míg javítod a füzeteket,
rimekkel mérem drága műved:
amint a részeg, lapos betűket
szíved vérével kerekited...*